

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1329/2019
10.12.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Зорана Таталовића, председника већа, Радмиле Драгичевић Дичић, Соње Павловић, Радослава Петровића и Веска Крстајића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Андреом Јаковљевић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела полно узнемиравање из члана 182а став 2. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Филипа Нешића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Лесковцу К 60/18 од 09.04.2019. године и Вишег суда у Лесковцу Кж1 186/19 од 26.08.2019. године, у седници већа одржаној дана 10.12.2019. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Филипа Нешића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Лесковцу К 60/18 од 09.04.2019. године и Вишег суда у Лесковцу Кж1 186/19 од 26.08.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу К 60/18 од 09.04.2019. године, окривљени АА, оглашен је кривим због извршења кривичног дела полно узнемиравање из члана 182а став 2. у вези става 1. Кривичног законика, па је осуђен на казну затвора у трајању од 3 месеца коју је дужан да издржи по правноснажности пресуде, а која казна ће се извршити тако што ће је осуђени издржавати у просторијама у којима станује, у породичној кући у ..., без примене електронског надзора, на тај начин што окривљени не сме напуштати просторије у којима станује, осим у случајевима прописаним законом који уређује извршење кривичних санкција, с тим што ће суд, уколико окривљени једном у трајању преко 6 часова или два пута у трајању до 6 часова, самовољно напусти просторије у којима станује, одредити да окривљени остатак казне затвора издржи у Заводу за извршење казне затвора, сходно члану 45. став 5. и 6. КЗ.

Истом пресудом обавезан је окривљени да суду на име судског паушала плати износ од 5.000,00 динара, а да на име трошкова кривичног поступка плати износ од

11.200,00 динара, као и да законском заступнику оштећене, ББ, на име трошкова кривичног поступка плати износ од 65.175,00 динара, све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, док је законски заступник ББ, ради остваривања имовинскоправног захтева упућена на парницу, сходно члану 258. став 4. ЗКП.

Пресудом Вишег суда у Лесковцу Кж1 186/19 од 26.08.2019. године, одбијене су као неосноване жалба Основног јавног тужиоца у Лесковцу и жалба браниоца окривљеног и првостепена пресуда је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости је поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Филип Нешић, због повреде закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд укине побијане пресуде и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење пред измењеним већем или да донесе пресуду којом ће окривљеног ослободити од оптужбе јер дело за које је осуђен није кривично дело. Предложио је да у смислу члана 488. став 2. ЗКП буде обавештен о седници већа.

Врховни касациони суд је на основу члана 488. став 1. ЗКП доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, па је у седници већа коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости и након оцене навода у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, је неоснован.

Бранилац окривљеног АА, у захтеву за заштиту законитости истиче да је доношењем правноснажних пресуда повређен кривични закон из члана 439. тачка 1) ЗКП. Наведена повреда је према наводима захтева учињена тиме што радње које су окривљеном стављене на терет не представљају кривично дело полно узнемиравање из члана 182а став 2. у вези става 1.КЗ, јер не садрже сва обележја тог кривичног дела, обзиром да окривљени нити једном својом радњом није повредио полну сферу малолетне оштећене или сексуални морал нити је код исте изазвао страх или понижавајуће или увредљиво окружење.

По налажењу Врховног касационог суда неосновано бранилац у поднетом захтеву истиче повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП.

Кривично дело из члана 182а став 1. КЗ чини онај ко полно узнемирава друго лице, док тежи облик овог кривичног дела (став 2.) постоји ако је полно узнемиравање учињено према малолетном лицу. Према одредби члана 182а став 3.КЗ, полно узнемиравање јесте свако вербално, невербално или физичко понашање које има за циљ или представља повреду достојанства лица у сфери полног живота, а које изазива страх или ствара непријатељско, понижавајуће или увредљиво окружење.

Наиме, радња извршења предметног кривичног дела је свако вербално, невербално или физичко понашање, дакле било које понашање учиниоца које мора бити такво да има за циљ или представља повреду достојанства лица у сфери полног живота. Ово значи да било која радња усмерена на повреду достојанства жртве у сфери полног живота представља радњу извршења овог кривичног дела, било да је дошло до повреде достојанства жртве у сфери полног живота или да до такве повреде није дошло, али да је радња извршења предузета у циљу да до такве повреде и дође. Да би дело било свршено није довољно само да се предузме неко понашање које има за циљ или представља повреду сексуалног морала жртве, већ је потребно да се због таквог понашања код жртве јави страх или да због таквог понашања учиниоца и социјално окружење жртве постане непријатељско, понижавајуће или увредљиво.

Из изреке побијане првостепене пресуде произилази да је окривљени оглашен кривим да је извршио кривично дело из члана 182а став 2. у вези става 1. КЗ, јер је критичном приликом „у просторијама ... у ..., полно узнемирио малолетно лице оштећену малолетну ВВ, при чему је могао да схвати значај свог дела и могао да управља својим поступцима, на тај начин што је када је малолетна оштећена дошла у двориште ... у ..., заједно са својим друговима...и када је кренула у простор биоскопске сале...пењући се степеницама...позвала сведока ГГ...да јој помогне да упали светло, који је није чуо...за њом је пошао окривљени...и пошто јој је упалио светло, питао да ли јој још нешто треба, на шта му је малолетна ВВ рекла да не треба, онда је окривљени пришао до ње, загрлио је, ухватио за задњицу и пољубио у уста и рекао да то остане њихова мала тајна, након чега је одмах напустио биоскопску салу, док је малолетна оштећена остала скамењена на месту, а затим истрчала напоље врло узнемирена и уплашена, плачући, иако је био свестан свог дела, хтео његово извршење и био свестан да је његово дело забрањено.”

Полазећи од наведеног, по налажењу Врховног касационог суда, из изреке побијане првостепене пресуде, произилазе сва законска обележја кривичног дела 182а став 2. у вези става 1. КЗ, за које је окривљени АА оглашен кривим, како објективна обележја која се односе на радње окривљеног – полно узнемирио малолетно лице – малолетну оштећену ВВ, на начин ближе описан у изреци првостепене пресуде, тако и субјективна обележја дела која се тичу урачунљивости и умишљаја (свести и воље) окривљеног за извршење дела, који укључује и свест о забрањености дела.

Стога Врховни касациони суд оцењује неоснованим наводе захтева браниоца окривљеног да су побијане правноснажне пресуде донете уз повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП.

Врховни касациони суд се није упуштао у оцену навода браниоца окривљеног којима истиче да је током поступка првостепени суд био непрописно састављен, чиме указује на повреду члана 21. став 1. тачка 1) и 22. став 1. ЗКП, као и да је приликом доношења своје одлуке повредио одредбе члана 150. - 157. Закона о малолетним учиниоцима кривичних дела и кривичноправној заштити малолетних лица, будући да повреде наведених законских одредби, не представљају законске разлоге због којих је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном преко браниоца.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је, на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник,
Андреа Јаковљевић,с.р.**

**Председник већа-судија,
Зоран Таталовић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић